

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm XI

~İçinde Tarihsel kayıtların yalnızca birkaç parçalı örneğinde çoktan kaybolmuş bir çağ.

Meleklerin azalan anılarında, Eljo'nun istisnai bir tür olmadığı ve güneş ışığından etkilenmeye yatkın olmadığı bir zaman vardı. Dünya Gençken sayıları, bir zamanlar yemyeşil cennet bahçelerinin otları kadar çoktu ; ve gün ışığından etkilenmeden açık gökyüzünde dolaşıyorlardı. Yine de, Zamanın Kuralı her mevsimi belirlediği gibi, her şafak vakti gökyüzü yıldızlardan oluşan bir perdeye dönüşürken, Eljo'nun bir zamanlar ışıl ışıl olan günleri de karanlığa gömüldü.

Ne yazık ki, tarihte felaket olayları her zaman olduğu gibi, Eljo halkı da felakete mahkum edildi. Sadece annelik bağı nedeniyle bile olsa, annelerinin yanında düşerek yok oldular ; terk edilmiş ve lanetlenmiş Melek Lucifael'in yanında. Bu gerçekten oldu; ve bu tür olayların gölgeli kaydı, cehennemin yaratılışından önceki kısa süreli bir dönemi ortaya koyan seyrek apokrif kitaplarda, eski parşömenlerde ve kil silindirlerde dağınık haldeydi; Gözcüler ve Grigori'nin (Nephilim) kopuk ve eşsiz bir zamanı . Ve Gibborimler— Eljo ve Elioud, ve her türlü dev ve grotesk yaratık . Bu eski döneme dair kısa ve yaygın anlatım, devlerin bir zamanlar yeryüzünde dolaştığı o ilk günlere dair kolektif hatıraların yalnızca küçük bir bölümünü ortaya koyuyor:

Başlangıçta Tanrı şekilsiz boşluğu yarattı ve ona Kaos adını verdi.

Kaostan melekleri, yani Tanrı'nın oğullarını ve kızlarını çağırdı .

Onları kendi ihtişamı içinde gördü ve O

Kendi suretlerine Eros adını verdiler. En önde gelen ve gözde melekleriyle birlikte...

Işık, Apollo ve Sabah Yıldızı, O karanlığı gece ve gündüzden ayırdı.

Onlara Erebus, Nyx ve Hemera adlarını verdi. Ve Melek Apollon'un göksel

ışığında günü yarattı; Melek Şafak Yıldızı'nın yeryüzündeki ışığında

O, parıltıyı yarattı, geceyi meydana getirdi. Sonra Tanrı, Melek Hermes'i çağırması için görevlendirdi.

Melek Gaea'nın miğferinden yeryüzünü yarattı.

Yeryüzünü örtmek için, Melek Ouranos'un kalkanını çağırdı ve onu korudu.

Yeryüzünü Hayat İksiri ile ekti. Ve yeryüzünü ektikten sonra,

İçten ve dıştan, Ouranos'un sularıyla, kılıcını çağırdı.

Melek Aether'i gönderdi ve suların ortasına bir gök kubbesi yarattı.

Gökyüzünü denizlerden ayırmak; Okyanus ve Tetis meleklerini görevlendirmek

Suların Gözcüleri. Ve öyle de oldu.

~*~

Ve göklerin altında, Rab dünyanın üçte birini yükseltti.

Dağlar ve vadiler, karayı denizden ayırır ve dünyayı kaplar.

Meleklerinden yaratılmış sayısız krallıkla birlikte, Bestimedeus,

Hominedeus, Artemis, Dionysus ve Demeter ~ bitkilerin, balıkların,

kuşların, hayvanların ve insanın o birçok krallığı; O'nun yeryüzündeki bahçesi,

İyi yaratılmış. Ve O, karanlığı ve ışığı, karayı denizden ayırdı.

ve gökyüzüne baktı, böylece meleklerini ayırdı ve üçte birini çağırdı...

Yeryüzüne inip onun koruyucusu olarak hizmet etmek.

~*~

Ve Tanrı, yeryüzündeki meleklerini kutsadı; onlar da Tanrı'nın üçte birini oluşturuyordu.

Göksel Melekler ve O, bu ilahi koruyuculara Grigori adını verdi.

Dünyanın Gözcüleri. Ve Tanrı onlara ileri gitmelerini emretti.

İnsan ve hayvan âlemine yayılın, çoğalın ve üreyin.

Kendilerini Yaratılışının ortasında buldular. Ve Rab, tek varlığını bildirdi.

Onlara şöyle diyerek talepte bulundu: "Bütün nimetlerinden pay alsınlar."

Yaratılış, hem insanın hem de hayvanın meyvesinden ve tohumundan, bu meyve şudur:

Kesinlikle yasaklandı. Ve O, Grigori'ye ve Gözcülere egemenlik verdi.

Yeryüzüne hükmetmek ve onu boyunduruk altına almak için; ve öyle de oldu.

~*~

Yazıldığı gibi, kısa bir süre için yeryüzünde gerçekten de Devler vardı ; bunlar , Gözcüler olarak kabul edilen Melekler, onların yakın Titan çocukları ve daha sonraki Grotesk soylarıydı. Açıkça insanların arasında dolaşıyorlardı ve insanlar onların şerefine tapınaklar ve mabetler inşa ederek, onları ilahi varlıklar olarak tapıyorlardı. Ancak, Yaratılışın ilk günlerinden, hatta Pandora'nın kendi Damonlarını keşfetmesinden çağlar öncesinden bile, Karanlığın derinliklerinden üç ruhani ve cisimsiz Damon ortaya çıktı; bunlar, ayrılmaz bir yıkım üçlüsü olarak hizmet ediyordu ve isimlerinin ilahi anlamları şunlardı: Kader, Felaket ve Ölüm. Bu üç Damon, ölçülemez ve kirlenmiş bir sis gibi Cennet Bahçesi'nin üzerine çöktü. Tek bir yozlaşma bulutunu oluşturan üç birleşmiş veba gibi, yeryüzünü kasıp kavurdular ve hem İnsanların hem de Meleklerin kalplerini ve zihinlerini kararttılar. Bu üçlü Damon varlığında, Gözcülerin neredeyse tamamı ayartılmaya düştü ve Tanrı'nın Yaratılışına karşı şehvet duydu. Tanrı'nın Oğulları, İnsan kızlarında süssüz güzelliği gördükleri gibi, Lucifael adındaki Tanrı'nın özel bir Kızı da aynı şeyi gördü. O, o karanlık sisin kadim şeytanları tarafından alt edildi ve yozlaştırıldı ; kibir ve şehvetle mühürlenmiş gözleri, insanın çıplak ve yalın ihtişamına açıldı. Böylece, aralarından birçok koca edildi, onlarla yattı ve her günün arifesinde yüz tane yozlaşmış çocuk doğurdu .

Dünyanın Gözcüleri olan Dünyevi Melekler, eşleriyle birlikte Rabbin huzurundan kaçarak dağların altına saklandılar ve aralarında bir anlaşma yaptılar : Kötü işlerini gizli tutacaklar ve dünyanın tamamına, iç ve dış dünyaya, tam olarak sahip çıkacaklardı. Ve bu hain anlaşmadan –melek ile insan arasındaki bu kasıtlı ve küfür dolu melezleşmeden– Tanrı'nın Yaratılışının ilk günlerinde amaçlamadığı güçlü ve korkunç varlıklar ortaya çıktı. Bu dinsiz ölümlü tasarımlar Nephilim ve Gibborim , Titanlar ve Kikloplar; Hekatonkherler ve Gorgon; Ejderhalar ve Wyvernler, Sirenler ve Lamialar, ölümlü Succubi ve Incubi, Elioud ve Eljo , Kimeralar ve çok başlı, çok ...

Karada, denizde ve havada yaşayan gözlü yaratıklar— tarih boyunca efsane ve rivayetlerde sayısız harika hayalet olarak varlığını sürdürecektir her türlü kutsal olmayan iğrençlik . Hepsi birbirinden farklıydı, sadece doğal olmayan varoluşları— Orijinal ve Kutsal Tasarıma karşı ortak bir hakaret. Ve bu doğal olmayan iğrençliklerin tümü topluca Damonlar olarak biliniyordu . O ilk Damon Günlerinde birçok Dev vardı. Utanç, kasvet ve ihanetin sessizliği sonunda Cennet Bahçesi'nin üzerine çöktü ve böylece Tanrı'nın Yaratılışının Masumiyetini söndürdü.

Dünyanın tüm Gözcülerinin arasında, eşsiz güzelliğe sahip özel bir Gözcü vardır. O, göksel ve dünyevi tüm meleklerin üzerinde en parlak şekilde parlıyordu ve gökler ve yer, O'nun Işık Heyleli, Bahçelerin Lilith'i ve Göğlerin Sabah Yıldızı gibi sayısız büyük isminin anlamını biliyordu . Yine de, alçakgönüllülük O'na ait değildi; gururlu bir melekti ve insanın kendi suretinde tapınaklar veya sunaklar inşa etmesini yasaklamıştı , çünkü bu, O'nun kendi algıladığı ihtişamını daha aşağılık imgelerle azaltırdı. Melekler Erebus ve Gaea'nın gayrimeşru meyvesi olarak, O gerçekten de her ikisinin de tohumuydu. Yeryüzü ve zifiri karanlık öyle bir tezahür etti ki, gün ışığı bile O'nun huzurunda soluk kaldı . İnsanoğlu bu güzel yeryüzü meleğinin adını ancak fısıldayarak anmaya cesaret edebildi.

İnsan , O'na 'Lucifael' diye seslendi ve O'nun arkadaşlığını gizlice ve rüyalarında istedi. O, kendisine duydukları arzu ateşini söndürmek için erkeklerin yanına geldi ve bu erkekler O'nun binlerce, binlerce çocuğunu dünyaya getirdiler. Bu kanatlı çocuklar, dolaşan Eljo'lardı. Gökyüzünde hiçbir engel yoktu. Eljo, hep birlikte, parlak kuşlardan oluşan engin bulutlar gibi gökyüzüne yükseldi. Gökyüzüne doğru fırlatarak yükseliyorlardı; ve uçuşları sırasında, büyük sayıları yeryüzünde gezinen gölgeler oluşturuyordu. Dünya. İnsan, Lucifael'in ve soyunun sayısız çocuğu olan Eljo'ya baktı ve onları harika buldu. Yine de bunlar, hem meleklerin hem de insanların kalplerine karanlığın üç belasının çöktüğü , dünyevi meleklerin son günleriydi . Kader, Felaket ve Ölüm, her biriyle görüşmeyi talep etti.

Dünyevi Gözcüler ve ölümlü eşlerinin çoğu dağların derinliklerine saklanırken, onların grotesk ve canavarca çocuklarının çoğu açık gökyüzüne ve denizlere hükmediyordu; bu durum, Taht'ın Melek Rafael'i endişesini görmesi için göndermesine neden oldu. Böylece Rafael, Cennetten İnsan Ruhu olarak indi ve dünyevi ayartmalara boyun eğmemiş az sayıdaki bozulmamış Gözcü ile yüzleşti . Bunlar, Tarikatın Mikail'i , Bölünmenin Cebraill'i gibi sadık lejyonlardı.

Yolun Azrael'i , Ruhun Saraqael'i , Uriel, Remiel, Tadhriel ve sayısız kutsal mertebenin baş ruhları . Ve Mikail, şahit olduğu her şeyi Rafael'e açıkladı.

Michael, Rafael'e, Tanrı'nın oğulları ve kızları olan Gözcüler'in büyük bir kısmının, insan oğullarını ve kızlarını kendilerine eş olarak aldığını anlattı. Ve yeryüzünü miras alacak çok sayıda güçlü evlat dünyaya getirmiş olan kocalar. Michael, yozlaşmış Gözcüler'in Haremle Dağı'nda yaptıkları anlaşmadan bahsetti. Dudael ve Urh vadilerinde kaybolmadan önce , özellikle sayılarını vurguladı , çünkü çok fazlaydılar. Mikail, Rafael'e kendilerine Onlar Birliğinin Şefleri diyenlerin isimlerini açıkladı . Bunlar, Semjaza Melekleri'nin hain lejyonlarıydı: Ezequeel , Kılıçlı Samael , Işıklı Lucifael , Kapıların Cerberus ve Hydra'sı , Kaderin Azazel'i , Ateşin Prometheus'u , Sözün Hermes'i , Kisdeja, Machet, Atlas, Araziel ve onların altında hizmet eden binlerce, binlerce Dünyevi Damon .

Rafael, Tanrı'nın Sesini terk edip yeryüzünü kendilerine mal eden Gözcüler'in , kendilerine karşı çıkan birçok meleği öldürdüğünü öğrendi. Rafael ayrıca, onların insanı haksız yere baştan çıkarma ve boyun eğdirme eylemlerini de öğrendi. Özellikle, Semjaza, Samael ve Azazel'in insan kızları için kura çekip onlardan birçok eş aldığını, Lucifael'in ise insan oğulları arasından kocalar seçtiğini öğrendi . Rafael ayrıca, insanın asla Onlar Birliği'nin liderlerine veya onların küfür dolu anlaşmasına bağlılık yemini etmediğini; ancak insanın, bu meleklerin iradesine karşı koyamadığını öğrendi.

Onu ayarttılar ve onu sonsuza dek dağların altına hapsetme tehdidiyle korkuttular .

Rafael yeryüzünde olup biten her şeye şahit olduktan ve öğrendikleriyle birlikte Cennete döndüğünde, Rab yeryüzünün yüzünü bozmuş olan her türlü kötülükten arındırılmasını emretti. Bunun üzerine, Tahtın gazabı dünyaya birçok şaşırtıcı şekilde indi ve Rab, isyankar Gözcülerin yaratılışın yüzünü değiştirdiğini gördüğü için, bozulmamış ve kalan Meleklerinin gücünü, konumunu ve yetkisini de değiştirdi ; öyle ki, Ruh'ta bir olarak sağlam bir şekilde bağlı olsalar bile, tamamen ayrı görünmüş oldular.

Rab, sadık meleklerine Bölünme Kılıcı ve Düzen Kalkanı'nı bahsetti; ilki Cebrail'den, ikincisi Mikail'den. Ayrıca onlara Azrail'in Geçiş Kanatları ve Saraqael'in Miğferi'ni de verdi ve böylece tüm görevini yerine getiren meleklerini şu şekilde kutsadı:

Bir sonraki kadar savaşa hazır. Tanrı tarafından ayrılmış bir zaman için, O'nun şerefli Oğulları ve Kızları, ayırt edilemez ve bölünmez askerler oldular. Ve Tahtın önüne çağrılan bu bölünmez melek ordularının hepsinden Rab, onlara Kaos adını verdi ve onlara Kendi Düzeni gibi bir Düzen bahsetti ; topluca, safları Tahtın Düzeni oldu.

Böylece, Tanrı'nın tahtı arkalarında olmak üzere, silahlı melekler bir araya toplandılar.

dünyevi kardeşlerine karşı.

Ne yazık ki, kayıtlar sonsuza dek taşta kazınmış , olaylar zamanın en eski tabletlerinde ve kitaplarında ebediyen dondurulmuş halde , böylece korkunç ve ilahi destan başladı; Bin Yıl Savaşları'nın ve Büyük Melekler Bölünmesi'nin başlangıcını müjdeledi. Dünya acı çekti .

Mükemmel bahçeleri, kölelik ve günah, alçakgönüllülük ve gurur, hem Tanrı'ya hem de Meleklerle karşı sarsılmaz sadakat sıraları altında temizlenip ezilmişti. İnsanoğlunun karanlık yüzyıllar boyunca yavaş yavaş ölçtüğü bir zaman diliminde, Melekler parlak ve belirleyici bir ana tanık oldular. Cennetin tüm ötücü kuşları sustu, savaşan Meleklerin dayanılmaz çığlık dalgaları altında unutulmaya terk edildiler.

Yaratılışın bu çalkantılı döneminde, yeryüzünün kabuğu ayak altında ufalanırken ve meleklerin yıkımının acı otları ve tohumları dışında hiçbir şey büyümeye veya meyve vermeye cesaret edemezken, İnsan evini terk etti ve dünyanın dört bir yanına kaçtı. Çöllere, okyanuslara, dağlara ve her türlü misafirperver olmayan iklime göğüs gererek, kendisini bir meleğe benzeyenlerden kurtarmak için dünyanın en ücra ve bakir bölgelerini aradı . Bin yıl boyunca dünyanın en ucunda saklandı .

Rabbin Ruhu, İntikam Kılıcı olarak yeryüzüne indi ve yine Melek Hermes aracılığıyla hareket etti. Ne Rafael ne de göklerde veya yeryüzünde başka bir melek olmayan ikinci bir şahit çağırdı. Bunun yerine, O'nun Ruhu'nda yürüyecek ve kendisine vahyedilen her şeyi kaydedecek mütevazı ve sadık bir kâtip çağırdı. Böylece, Hermes aracılığıyla, sıradan bir ölümlü olan Metuselah'ın genç oğlunu çağırdı ; ve Metuselah kabilelerinin ileri gelenleri bu genç kâtime 'Ruhlar içinde hareket eden Metuselah'ın oğlu ' adını verdiler ve O da ona Enoch adını verdi.

Rabbin Ruhu, Enoch'u, Onlarca kabile reislerinin Tanrı'ya karşı yemin edip kendilerini insan tanrıları olarak gördükleri lanetli dağ olan Haremel Dağı'nın tepesine götürdü; ve Rabbin Sesi, Enoch'a tüm bunları kayıt silindirlerine yazmasını emretti. O'nun gördüklerini kaydetti. Enoch, Tanrı'nın Sözüne itaat etti ve gelecek nesiller için kayıtlar tuttu. Kayıtlarını tuttuğu günlerde Haremel'in tepesinde, Ruh'un gözünde şahit olduğu olaylar nedeniyle oldukça yaşlanmıştı; yine de Ruh ve Söz'ün etkisiyle, Tanrı'nın kendisine görmesine izin verdiği şeyleri yazdı. Kayıtları kanla başladı— Gözcüler'in dönüm noktası niteliğindeki savaşıyla. Rabbin Ruhu, dağın tepesinde Enoch'u terk etti ve İntikam Kılıcı olarak yeryüzüne indi. Binlerce melek ordusu, Onlar Birliği'nin Başlarını arayan Kılıcın arkasında toplandı. Ve Kılıç onları buldu ve hesap sordu, tıpkı Enoch'un her şeyi kaydettiği gibi.

Anında, yeryüzü, yaratılış tarihinin en büyük çatışmasının altında iyice yaralanmış bir halde, vurulmuş bir gong gibi çınladı. Akarsular ve nehirler kanla kırmızıya boyandı; veba ve salgın hastalıklar ateş fırtınaları gibi yayıldı; koca ormanlar paramparça oldu; dağlar yıkıldı ve vadiler binlerce lejyonun çürüyen kalıntılarıyla şişti. Melek dalgaları ve çarpışan Titanlar, yuvarlanan bir yıkım çığını oluşturdu. Her türlü yüklü çılgılık, savrulan toz, gürleyen kükremeler, yanan küller ve korkunç feryatlar havayı doldurdu , hatta gökyüzünü sağır edip boğdu. Ve Cennet nefesini tuttuğunda ve melekleri, altlarında inleyen ve çırpınan bir dünyaya utanç dolu bakışlarını çevirdiğinde , Tanrı'nın Tahtı bile en kutsal olmayan bir isyanın dengesinde asılı kalmış gibi görünüyordu . Bu ölçülemez yıkımın belirleyici gününde, yeterince melek, insan ve

Hayvanların sayısı, yukarıdaki tüm yıldızların yarısına eşit olacak şekilde yok oldu.

Tanrı'nın Gazabı, isyankar Gözcülerin gayretini tüketti ve Rabbin Sözü tüm okyanusları aştı. Tanrı, Gaea ve Erebus meleklerine, kendisine karşı günah işleyen melekler için yeryüzünün en derin kısımlarını ve altındaki suları ayırmalarını emretti ve Rab, her isyankar meleğin, insanı korkuttukları aynı kaderi paylaşmasını , sonsuza dek dağların altında mühürlenmesini istedi . Böylece, ilahi hesaplaşmanın o gününün ilk ışığında, Tanrı lanetin şafağını başlattı; Cehennem doğdu.

Tanrı'nın Kılıcı, kılıçla ölmeyen isyankar melekleri lanetledi ve onlara eşit derecede lanet etti. Eski güzelliklerinin yerini, içten ve dıştan, Tanrı'nın gözünde iğrenç yaratıklar oldukları için, canavarca bir çirkinlik aldı.

Rab onları yeryüzünün rahmine ve Gaea ile Erebus'un ayırdığı gibi, karanlık ve hayal edilemez dehşetlerle dolu bir krallığa attı. Ve onları sürgün ettiği bu krallığa Tartarus Diyarı, Hades, Unutulmuşluk, Ölüm, Felaket ve Cehennem Diyarı adını verdi. Sonra bu krallığın ve düşmüş Gözcülerinin üzerine, bu günahkâr ve küfürbaz Melekler Taht önünde yargılanana kadar sürecektir Büyük Bir Mühür koydu . Bu Büyük Mühür , Rabbin Kılıcı tarafından yontulmuş üç Kapı Taşı'ndan oluşuyordu. Bu Kapı Taşları, birbirine bağlı, hassas ama açıklanamaz bir üçlü silindir gibi hareket ediyordu ve bu da yeraltı dünyasını ve Gözcülerin Büyük Uçurumunu , İnsanlığın ve Cennetin daha yüksek bölgelerinden maddi olarak ayırıyordu .

Ve İnsanoğlu ve Kızları, Tanrı'nın Oğulları ve Kızlarını suçlarken bile Tanrı, Rab, insanın günahlarını ve meleklerle olan yakın ilişkisini göz ardı etmedi.

Çünkü O'nun günahı— Onlar ve O'nun Başkomutanlarının lejyonlarıyla zina etmesi—

Böylesine kötü işleri gizli tutmakta kasıtlı olarak yer alanlara karşı Rab, başına, kalbine, bedenine ve gözlerine dört kalıcı ceza mührü koydu . Başına ise bilgi cezasını koydu; böylece O, aptal doğasının utancını kavrayacak kadar bilgeleşti. Kalbine huzursuzluğun yansımalarını yerleştirdi, öyle ki ruhu önüne çıkan her ayartma karşısında kıvranıp acı çekti. Bedenine doğum ve ölümün yüklerini ve acılarını yerleştirdi , öyle ki bedenini toprağın tozuna teslim etmeden önce çok kısa bir süre yaşadı . Gözlerine dünyanın ışığını yerleştirdi, öyle ki gözleri Tanrı'nın ve göksel meleklerinin yüzünü göremez hale geldi. Ve insan utanç ve dua içinde diz çökerken bile, Tanrı onu bu surette yarattı.

Tanrı'nın gazabının, hain Gözcüler kadar insanı tamamen yutmamasının tek sebebi, O'nun lütfuydu; ancak Tanrı, eğer isterse, insana aynı lanetli kaderi miras alma fırsatını verdi. Vaat edilen kurtuluşun kısaltılmış yaşamında , Cennet artık verilen bir hediye değil, günahlarından bağışlanmasıyla kazanılan bir cennetti. Ve her eylemi, niyeti veya sözünün nefesiyle, kaderinin tek efendisi olacaktı. Kendi seçimini yapacaktı: ya sonsuzluğunu Cennet, Düzen ve Kurtuluş Krallığı'nda geçirecek ya da Tartarus, Kaos ve Lanet Krallığı'nı kucaklayacaktı. Tanrı'nın çoğu zaman ölçülemez ve gizemli yollarla hareket ettiğinin kanıtı olarak , insanı melekten tamamen ayırmadı ; belki de önceki gazabı, kendi oğulları ve kızları ile insanın oğulları ve kızları için olan bitmek bilmeyen sevgisinden daha ağır basmadı . Her birinin, sadece zihin ve ruh olarak da olsa, diğerinin sürekli arkadaşlığını sağladı .

İnsanoğlu, bu düşmüş meleklerin onuruna kutsal tapınaklar inşa etmeye devam etti ve düzenli olarak onların ruhlarını tavsiye, adaklar ve yardım için çağırırdı. Ve bu sürgün edilmiş melekler, Tanrı'ya ve O'nun göksel meleklerine karşı sonsuza dek kin besleyerek Tartarus ve Hades'in uçsuz bucaksız yeraltı dünyasına sürülmüş olsalar da , çoğu zaman eski ve tanıdık güzellikleriyle insanın karşısına çıkarak , yaratılışın birçok çıplak gerçeğini -astroloji, ateş, metaller, bulutlar, büyüler, taşlar, hayvanlar, nehirler ve okyanuslar ve hatta bir zamanlar Cennet tarafından sıkıca korunan sırlar- aydınlattılar.

Ancak, özellikle düşmüş bir Gözcü, kaybettiği güzelliği ve eski sefahat ve yozlaşma özgürlükleriyle acılaşıyor, en derin karanlık ve mutlak inziva çağını yaşadı ; çirkinliğini Tartarus'un en uzak köşelerine sakladı ve kendini, kıvrımlı toprağın yalnızca siyah ve çarpık şekillerden oluşan korular halinde büyüdüğü ve sularının çamur ve nefes alan balçık birikintileri gibi kaynadığı en ıssız bölgelere gömdü . Kendi kendine belirlediği sürgünün çağları boyunca, Hades'in en keskin Melekleri bile bir zamanlar kötü şöhretli olan Heylel ve Morningstar isimlerini unutmuştu. Lucifael'in seçtiği

Çürümenin tecritinde, yüzü soldu ve kalbi, insanın ihanetine karşı her zamankinden daha çok öfkeleni . Ve bu yoğun kızgınlık bataklığının altında, bitmek bilmeyen somurtkanlığı, insanın özünü bozma, Tanrı'yı ve Cenneti terk etmesini ve sonunda kendisiyle aynı lanetli kaderi paylaşmasını sağlama konusunda sönmeyen bir saplantıya dönüştü. Sonsuz sınırlarının karanlığında, Şeytan'ın ta kendisine dönüştü ve bu yozlaşmış ve düşmüş Işık Meleği , musallat olan ve açgözlü bir İnkübus Kraliçesi oldu; ölümlülerin kutsal rüyalarında yolunu çalan ve ruhlarını emen şehvet düşkünü ve sürekli dolaşan bir ruh .

Büyük Tufan'ın ardından, meleklerin bedenleri ve cisimleri yeryüzünden tamamen silinince, yalnızca insan nesilleri, hayvanların, kuşların ve tarlaların tek ve ölümlü bekçileri olarak hayatta kaldı. Mevsimler huzursuz sinekler gibi çırpındı; dağlar ve vadiler yükseldi ve alçaldı; nehirler, sürekli hareket halindeki dünyasının yüzyılları boyunca aktı ve taşıdı , ta ki bir sabah, bahçelerini sürerken, insan Asya'nın kalbinde gömülü bir mühür bulana kadar. Üzerindeki ağır yazıtlı oluşumun ilahi bir kökene sahip olduğunu anlayan insan, zamanın kabuğunu temizleyip onu kutsal bir yere yerleştirdi ve üzerine bir tapınak inşa etti. Yarım binyıldan fazla bir süre boyunca, bu oyma eseri korudu, onu açıkça altın bir buzağı gibi tapındı ve gizlice, bir hırsızın çalıntı ganimeti koruduğu gibi aynı sinirli dikkatle korudu. Hayatını bunun üzerine kurdu —ta ki insanın hem kapıyı açacak kadar akıllı, hem de böyle bir infaza göğüs gerecek kadar aptal hale geldiği o kader günü gelene kadar .

Reims, Fransa ~ Château de Blasi ~ Nisan, 1348

"Sen bir çocuk değilsin; sen genç bir adamsın. Şimdi onunla oynamayı bırak ve yukarı bak!" Blasi sonunda çocuğun meşgul parmaklarından küçük beyaz atı aldı ve porselen figürü kendi cübbesinin cebine koyduktan sonra çocuğu uzun ahşap bir kapıya doğru sürdü. "Şimdi, aç onu. Bunun için sana zarar vermez."

"Çıkacak, değil mi?" diye sordu çocuk, endişeyle.

"Gelecek —sadece yerini bilmek için. Şimdi, kendine sahip çık." Blasi , onu ilerlemeye teşvik etmek için bastonunu çocuğun kalçasına vurdu.

"Ama yapamam." Çocuk inleyerek, bastonun ulaşamayacağı bir mesafeye kadar geri çekildi.

Blasi homurdandı. "Peki, seni burada tutan ne?"

"Kapıdan uçup gidecek, François Amca! Biliyorum. Gidecek!"

Blasi iç çekti. Bastonunu önünde salladı, yere sapladı, sonra avuç içine aldı. İki elini de yaldızlı sapının üzerine koymuştu. Öne eğildi ve kıpır kıpır çocuğun gözlerine baktı . Ahırda hafif bir esinti esti, Blasi'nin bol gömleğini dalgalandırdı.

Tıpkı yuvarlanan bir perde gibi. Bol pantolonu kalçalarının üzerinde düşük bir şekilde duruyordu ve diz hizasında kesilmişti. Bacaklarını sıkıca saran ve ayaklarına kadar spiral şeklinde inen mumya benzeri bandajları ortaya çıkardı. Sargıların üzerinde rastgele noktalar vardı; kırmızı lekeler... İnatçı yaralar sızıyordu. Blasi bakışlarını kısarak kelimelerini dikkatlice seçti. "Şu anda, bana nasıl hissettiğini söylemeni istiyorum, Michael." Çocuk bakışlarını aşağı indirdi ve geri çekildi. "Korktum," diye itiraf etti. "Peki, onun ne hissettiğini nasıl tahmin ediyorsunuz?" "Belki de kızgındır," diye önerdi çocuk. "O çok kötü, dünyanın en kötü yaratığı !"

Kardinal, "Saçmalık," diye tısladı. "Sadece kötüymüş gibi davranıyor. Gerçekte ise kapalı ve korkmuş durumda. Korkusunu ifade etmenin tek yolu da bu; korkunçmuş gibi davranmak ."

Çocuk başını hızla kaldırdı, kaşlarını çattı ve gözlerinde yeni bir parıltı belirdi. "Korktun mu? Ben?"

"Elbette öyle! Ama eğer sen de ondan onun senden korktuğu kadar korkarsan, o zaman nasıl olur da..." "Onunla birlikte olmayı mı bekliyorsun?" Çocuk döndü ve ahır kapısının yıpranmış ve çukurlaşmış tahtalarını inceledi, serbest bırakılmayı bekleyen sessiz ve sabırlı gücü merak etti. Blasi devam etti. "Ona korkusuz olduğunu göstermelisin. Ancak o zaman o da senden korkmaz." Blasi bastonunu çocuğa doğrulttu. "Michael, ilk adımı sen atmalısın." Ona sahip çık ve onun senin bir parçan olduğunu, binicisinden ayıramaz bir at gibi olduğunu hissettir . Ancak o zaman yerini bilecektir. Beni topluyor musun? Michael omuzlarını düşürerek yakındı: "Ya korkudan üzerime basarsa ?"

"Öyle bir şey olmayacak," diye homurdandı Blasi. "Gel!" Sekerek tezgaha doğru ilerledi. Çocuk yerinden kıpırdamadan, "Ama François Amca!" diye itiraz etti. "Ama hiçbir şey yok! Hadi gel!" Çocuk, Blasi vaaz verirken surat asarak itaat etti. "Bana söylemiştin." Bir zamanlar rüzgar gibi uçmayı dilemiştin, değil mi? İşte bu özel bir at, güçlü bir ruh. Ve baban gibi, bir şövalye gibi binmeyi ve İngilizlere karşı savaşmayı diliyorsun , değil mi ?

"Ama o ata binmem! Annem onun bir sorunu olduğunu , bir problemi olduğunu söyledi." vahşi ve kötü göz."

Blasi topuklarının üzerinde döndü. "Kötü mü? Michael, onda öyle bir şey yok. Annem, annelerin genellikle olduğu gibi, bu konularda aşırı hassas. Gel." Ahırların arkasına doğru ilerledi ve toprak zemine yığılmış geniş bir saman yığınına yaklaştı . Çocuk, ara sıra tereddüt ederek onu takip etti. "Ayrıca, ruhunun ehlileştirilemeyeceği kadar kötü bir şey yok. Eğer şu anki kontrolsüz kaygısını kontrol altına alırsan, sana iyi hizmet edecektir . İkinizin önce birbirinizi tanıması gerekiyor." Blasi son ahırın önünde durdu ve bastonunu yere vurdu .

Yıpranmış ahır kapısının mandalına karşı, "Şimdi kapıyı açın ve onu tıpkı iyi bir şövalyenin değerli bir atı yönlendirdiği gibi dışarı çıkarın." dedi.

Michael sessizce ilerledi, kapı mandalını açtı ve aceleyle amcasının yanına geri çekildi. Kapı Kapı gıcırtyla açıldı ve yavaş yavaş genişleyerek, yüksek başlı, kalkık kulaklı ve çocuğunki kadar beyaz gözlü, kocaman siyah bir kırsağın yüzünü ortaya çıkardı . Hayvan ahırın içinde daireler çizerken hırladı ve ayaklarını yere vurdu. Bir ayağını tozun üzerinde sürükledi ve ileri atıldı. "Hayır!" Blasi, bastonunu havaya kaldırarak atın kaçışını engelledi. "Dur! Sakin ol!" Kısrak, başını huzursuzca sallayarak ahırın daha derinlerine doğru çekilirken kişnedi.

Kardinal gülümsedi, sert bakışları atın gözlerine dikilmişti; at sanki...

Yaşlı adamın bakışları karşısında hipnotize olmuştu. Bastonunu indirirken , "Evet, yapacaksın," diye fısıldadı . Aniden, ses tonu neredeyse çocuksu ve aynı zamanda ürkütücüydü.

"Gördün mü? Önce ona efendisi olduğunu bildirmelisin." Yüzünde alaycı bir ifade vardı.

"O gerçekten de olağanüstü biri—tıpkı rüzgar gibi." Rahip boğazını temizleyip kendini toparlamadan önce bir an geçti. "Şimdi, Michael, senden şunu istiyorum— " Bakışlarını attan ayırıp baktığında, Michael'ın kendisinden oldukça uzakta, bir ahır direğine yaslanmış, oradan vahşice bakarak durduğunu gördü. Blasi arkasını döndü.

"Michael! Hemen yanıma gel! O —Umph!" Blasi, at hızla yanından geçerken ayaklarından fırlayıp saman yığınının doğru savruldu. Sınırlarından kurtulan hayvan, ahırdan fırlayıp kırsal alana doğru dörtnala koştu. Blasi inledi ve hareketsiz yattı, bol gömleği şimdi başının üzerindeydi.

Michael, "Sana söylemiştim, François Amca! Kapıyı açınca hep böyle oluyor!" derken, sadece kahkaha çığlıkları duyabiliyordu.

"Yeter artık, Michael!" Şaşkına dönmüş ama yara almamış olan Blasi doğruldu ve gömleğini başından çıkardı. Kendini toparlayıp samanları ağzından çıkarırken Michael'ı azarladı. Saçları. "Kaçmasaydın, bu olmayabilirdi." Etrafına bakındı. " Bastonum nerede?"

Çocuk kıkırdarak ona doğru koştu. Adam saman yığınının bastonu aldı ve Blasi'ye verdi. Ahır direğine doğru hızlı bir hareketle, çocuksu bir mantık sundu.

"Keşke kerestenin arkasına saklansaydın, François Amca."

"Hayır, Michael. Eğer sana bakmıyor olsaydım ve bu yüzden ona sırtımı dönmek zorunda kalmasaydım—" Blasi bastonunu yanına dayadı ve ayağa kalkmaya çalışırken inleyerek öne eğildi. Sonra içini çekti ve samanların arasına geri çöktü. "Git anneni getir oğlum."

Bunun yerine, çocuk kıkırdadı ve Blasi'nin yanındaki samanların arasına daldı. "Neden hep kızgın olduğumu biliyorum ." Blasi sadece dudaklarını büzdü ve ahırın çatısına baktı. Çocuk, avlanan bir kaplan gibi samanların arasında sürünerek Blasi'nin kulağına yaklaştı, sonra kendini aşağıya bıraktı ve avuçlarının arasına bir sır fısıldadı: "'Çünkü içinde şeytan var!"

Blasi gözlerini kısarak Michael'a baktı. "Boş laf; daha fazla bir şey söyleme!"

Çocuk başını yana eğdi. "Neden?"

"Şeytan yalnızca insanlara zarar verir, hayvanlara değil."

Michael yuvarlanarak uzaklaştı ve samanların arasında bir delik açarak toprak zemini ortaya çıkardı. İstikrarlıydı. Yüzünü yuvaya soktu ve Blasi'ye sorular sorarken, sözleri yuvanın içinde boğuk bir şekilde duyuldu. "Eğer bir hayvan olsaydım, Şeytan bana zarar veremez miydi?"

"Sen bir hayvan değilsin. Sen bir çocuksun. Ve şeytan, çocukların kafasına hayvan olabilecekleri fikrini sokar."

Michael elini çukurun daha derinlerine uzattı ve toprağı kazıdıktan sonra çukurdan bir avuç toz çıkardı. Onu omzunun üzerinden attı, avuçlarındaki tozu silkeledi ve parmaklarını kokladı. "Şeytanın nerede olduğunu biliyorum, François Amca." Çocuk, yaptığı çukurun içini işaret etti. "Orada, söyleyemeyeceğim bir yerde ."

Blasi, samanların arasına daha da iyice yerleşirken, ellerini başının arkasına götürüp parmaklarını kenetleyerek tavana bakmaya devam etti ve "O kelimeyi söyleme," diye yanıtladı. Uzunluğun ardından sözlerine şöyle devam etti: "Evet. Ve o orada hapsedilmiş durumda çünkü Tanrı onu kötü olduğu için cezalandırdı. Nasıl ki kötü davrandığınızda cezalandırılıyorsanız, şeytan da insanlara kötülük yaydığı için cezalandırıldı."

Çocuk, Blasi'nin oldukça basit benzetmesini düşündükten sonra ona soru sordu: "Ama François Amca, eğer pestinense kötüyse, şeytan onu yapmak için nasıl ortaya çıktı?"

Bu nasıl oluyor? Ve Tanrı neden buna izin veriyor?"

Blasi kıkırdadı. "Buna veba deniyor Michael—Veba. Ve şeytan bunu yapamaz."

"Onun hapsedildiği yerden kurtulmasını sağlayalım."

"Peki bunu nasıl başardı?"

"Böyle şeyleri konuşabilecek kadar olgunlaştığında, daha büyük olduğunda konuşuruz ."

Çocuk onun yanında kıkırdandı. "Ama ben daha büyüğüm, François Amca! Bana söyleyebilirsin."

Blasi doğruldu ve çocuğun koluna hafifçe vurdu. "Şimdilik şunu bilmelisin ki, Tanrı'yı tüm kalbinle sevmelisin . Tanrı'yı seviyorsun, değil mi?"

"Tanrı'yı seviyorum; Şeytan'dan nefret ediyorum!" dedi Michael. "Ve biliyorum ki Tanrı iyi şeyler yapar, Şeytan kötü şeyler yapar; Tanrı iyidir, Şeytan kötüdür. Gördünüz mü, artık daha büyüğüm!"

"Evet, büyüyorsun işte —İyilik Tanrı'dır , kötülük ise Şeytan . Öyleyse sadece iyilik yap ." Blasi, Michael'ın başını okşadı ve gülümsedi. "Baban seninle gurur duyardı."

Çocuk dizlerinin üzerinde yavaşça ilerledi, saman yığınının uzun bir saman çöpü kopardı ve parmaklarında çevirdi. "François Amca, bana nasıl dua edeceğimi öğretebilir misin?"

Kardinal ona inanmaz bir şekilde baktı. "Sen zaten nasıl dua edeceğine biliyorsun."

"Hayır, demek istediğim, tıpkı senin dua ederken kullandığın o içten, anlamadığım diğer kelimeler gibi ? Bana öğretebilir misin?"

Blasi, Michael'ın Latince duaya yaptığı safça göndermeye güldü. "Şey, yapabilirim. Şövalye ve rahip olmak ister misin?"

"Eğer o diğer sözlerle dua etseydim, Tanrı gerçekten Şeytanı öldürürdü." Blasi, çocuğun giderek büyüyen gözlerinde bir parıltı gördü ve şöyle devam etti: "Ya da belki Tanrı'dan onu öldürmesini isteyebilirsin , çünkü sözleri zaten biliyorsun! Bunun gerçekleşmesi için dua edebilir misin?"

Blasi başını salladı ve çenesini sıktı. "Dua öyle işlemez, Michael. Belki yaşlandığında..."

Çocuk samanı yere attı ve parmaklarını kaşdı. Blasi dikkatini bacaklarına çevirdi , bandajlarındaki kan lekelerine dokundu. Blasi, çocuğun gömleğinin kolunu çekiştirildiğini hissetti.

"François Amca?"

"Evet?"

"Tanrı neden şeytanın babamı, amcam Jacques'i ve diğer herkesi öldürmesine izin verdi?"

"Bu bir savaştı Michael, adamlar adam öldürüyordu. Ama istersen sana bir sır verebilirim, " diye teklif etti.

"Söyle bana! Bu nedir?"

Blasi elini çocuğun omzuna koydu. "Baban ve Jacques amcan için dua ettim—ve o diğer kelimeleri de kullandım . Ve Tanrı'nın bana ne söylediğini biliyor musun?"

"Ne?"

"Bana onların şimdi cennette olduklarını söyledi. Babanız şu anda size yukarıdan gülümsüyor ve değerli zamanınız geldiğinde ona katılmanızı bekliyor."

"Yani, öldüğüm zaman mı demek istiyorsun?"

Blasi içini çekti. "Evet, o zaman."

Michael homurdandı ve geriye doğru yaslandı. "Ama ölmek istemiyorum . Seni böceklerle birlikte toprağa gömüyorlar ve sonra kemiklerin dökülüyor. Bir keresinde gömdüğüm bir kuşu çıkardım ve geriye sadece kemikleri kaldı, ne tüyü ne de eti."

Kardinal başını salladı. "Yine de ruhlarımız toprağa gömülmeyecek, Michael. Bedenlerimiz..."

Ölürüz— ruhlarımız cennete gider. Yani görüyorsunuz, asla gerçekten ölmeyiz. Sadece öyle görünür çünkü hem bedenimiz hem de ölümsüz ruhumuz var ve çoğu zaman, üzerimizde güçlü bir etkisi olan bedenin ötesini göremiyoruz.

"Ama François Amca, eğer ruhumuzu göremiyorsak, onun gerçek olduğunu nasıl bilebiliriz ?"

"Bunu görmemize gerek yok, Michael. Tanrı bize zaten söyledi. O bizi seviyor ve bizim bunu yapmamızı istiyor."

"O'nunla birlikte ol."

Çocuk, sanki düşünüyormuş gibi birkaç saniye durakladı. " Tanrı ile konuşabilmem için bana diğer kelimeleri de öğretir misin ?"

"Her dua ettiğinizde Tanrı ile konuşuyorsunuz. Başka kelimelere ihtiyacınız yok."

Çocuk başını sallayarak kararlılıkla şöyle yanıtladı: "Ama ben öyle yapıyorum, böylece O benimle de sizinle konuştuğu gibi konuşsun ! O benimle hiç konuşmuyor, ama ben hep uyuyakalıyorum."

Blasi kıkırdadı ve çocuğun göğsüne dokundu. "O, kalbinin derinliklerinde seninle konuşuyor. Onu içten dinlemelisin."

Michael kalbinin atışını hissetmek için elini göğsüne götürdü. Sonra yukarı bakıp ahırın çatısını inceledi. Son olarak elini indirdi, saman yığınındaki deliğe baktı ve Blasi'ye döndü. "François Amca, cennetteyken şeytan bize zarar verebilir mi ?"

Blasi kahkaha attı. "Tabii ki hayır!"

"Öyleyse cennete gidip babamı ve amcam Jacques'i tekrar görmek istiyorum. İzin verir misiniz?"

Blasi çocuğun başını okşadı ve gülümsedi. "Cennete gitmeyi diliyor musun?"

Çocuk gülümsedi ve avuç dolusu samanla ayağa fırladı, kollarını açtı. "Melek olacağım ve çok, çok hızlı uçmak için kanatlarım olacak, böylece Şeytan beni yakalayamayacak!" Saman yığınından fırladı ve ahır direğinin etrafında daireler çizerek uçuyormuş gibi yaptı .

Arkasına saman serperken, "İşte böyle, François Amca! Ne kadar hızlı olduğumu görüyor musun?" dedi.

Dönüp durdu, başı döndü. Birkaç saniye sonra Michael sendeledi ve yere düştü. Sarhoş gibi bir bakış ve sırtıyla, "Çok hızlı uçuyordum, değil mi? Rüzgar gibi?" diye sordu.

"Gerçekten de öyleydin Michael," diye güvence verdi Blasi. "Rüzgar kadar hızlıydın, hatta daha da hızlıydın. Şimdi git anneni bana getir."

Bunun yerine, çocuk dikkatini ahırın zeminine verdi ve tozu bir yığın haline getirdi. Toprak yığınının baktı ve gülümsemesi kayboldu. Sonra beceriksizce ayağa kalktı ve Blasi'ye sordu: "Tanrı İngilizlerin cennete gitmesine izin verecek mi?" Blasi doğru kelimeleri bulmak için toprağı karıştırdı ve Michael devam etti: "Çünkü, eğer İngilizler oraya giderse, ben de gideceğim." " Onları dışarı atmak için —babamı ve amcam Jacques'i öldürdüler, bu yüzden bizimle birlikte olamayacaklar ." Toz yığınının ahırın zeminine tekmeledi. Blasi, çocuğun sözlerinde, kendi huzursuz kalbinden sık sık duyduğu aynı sarsılmaz öfkeyi sezdi . Çocuk, toz yığınının en son durduğu yere ayaklarını vurdu. "Ve sonra Şeytan..." " Onları bir böcek gibi ezip geçeceğiz, ta ki kemikleri düşene kadar!"

"Michael! Yeter!" diye tısladı Blasi. "Tanrı bu sözleri duymayacak!" Çocuk, Blasi'ye sanki birdenbire nerede olduğunu öğrenmiş gibi baktı. Blasi, Michael'ın gözlerinin yaşlı olduğunu fark etti ve Kardinal, kendi göğsündeki kötücül nefreti düşünürken iç çekerek çenesini aşağı indirdi . Blasi çocuğu çağırdı. "Gel." Çocuk Blasi'nin kollarına atıldı. Sessizce birbirlerine sarıldılar, hiçbir kelimenin, duanın veya Vaat, yeterince ifade edebilir veya hafifletebilir.

Sonunda Blasi, çocuğu teselli etmek amacıyla konuştu: "Hâlâ annen ve ben varız. Blasi adını devam ettireceksin ve anneni senin kadar harika birçok çocukla teselli edeceksin . Ve evet, eğer öğrenmek istiyorsan , sana diğer kelimeleri de öğreteceğim ."

"Seni seviyorum, François Amca," diye mırıldandı Michael, sesi Blasi'nin boynuna yaslanmış boğuk bir şekilde .

Blasi, Michael'ın başını okşayarak, "Ben de seni öyle seviyorum," diye yanıtladı. "Sen, asla vazgeçemeyeceğim oğlumsun."

"Al." diye iç çekti, çocuğu nazikçe kendinden uzaklaştırdı ve eline küçük bir porselen at verdi. "Şimdi, uslu bir evlat ol ve anneni bana getir. Gün geç oldu."

Çocuk burnunu çekti, doğruldu ve gülümsedi. "Evet, François Amca." Sonra Michael burnunu koluyla sildi ve ahırdan fırladı. Blasi samanların üzerine geriye doğru düştü ve yüzünü ovarken inledi.

Kardinal, ahırların girişine doğru baktı ve hafif ve aceleyle yaklaşan adımların hışırtısını dinledi . Orta yaşlı, zayıf bir kadın ahırın içine aceleyle girdiğinde doğruldu ; bu kadın , Renee de Blasi'nin dul eşi Alsae de Blasi'ydi .

"Francois!" diye seslendi, bir yandan ellerini önlüğüne silerken bir yandan da ahırları arıyordu.

Blasi homurdanarak, "İşte buyurun," dedi ve elini salladı.

Kadın hızla ileri atıldı. "Merhametli Tanrım, buraya ne olur? Yaralandın mı?"

Blasi elini uzatarak, "Sadece düşmüş olanlar," dedi. "Ve bana bu onuru tanıyabilirsiniz..."

ayakta durma konusunda—"

Kadın onu ayağa kaldırırken, "Bak ne oldu! Böyle yürüyemezsin. Sargılarına dikkat et! Kirlendiler ve yaralar şimdi eskisinden de fazla kanıyor , " diye söylendi. Blasi sadece gülümsedi ve bastonuna yaslandı . Alsae'yi çekici buluyordu, hele ki öfkelenildiğinde daha da güzel olduğunu düşünüyordu.

"Ayakta durmaman gerek! Neden buradasın?" diye sordu Alsae. " Michael da burada mıydı?"

Blasi, açık ahır kapısına doğru başıyla işaret ederek cevap verdi: " Yine kaçtı."

Alsae, kapısı aralık olan boş tezgaha baktı ve tiksintiyle başını salladı. " Onun sonsuza dek kaybolması bizim için daha iyi olurdu. Anladığım kadarıyla sonunda seni ezdi. Söyle bana, dürüstçe —neden onu burada tutuyorsun? Eğer Michael için diyorsan, kabul etmem !" Tezgahı işaret parmağıyla uzattı . "Michael'ın onun— o şeyin — yanında olmasını istemiyorum ! Başka hiçbir şeye benzemiyor ."

Blasi atını savunarak, "Doğrusu, bu çok daha üstün," dedi .

"Öyle mi?" Başını yana eğdi. "Öyleyse demirci neden bu atı diğeriyle değiştirmek için bu kadar istekliydi? Size söylüyorum, hayatı boyunca at ticaretiyle uğraştı. Bu hayvanları bu kadar iyi tanıyan, mesleğinde bu kadar tecrübeli bir adam neden kendini bu kadar ucuza kaçırmak istesin ki?"

Blasi iç çekti. "Sana söylediğim gibi, Alsa, kalçasında bir sorun vardı ; uzun süre araba çekmeye bile uygun değildi . Belki de demircinin diğer at için başka bir potansiyel alıcısı vardı, yüksek bir bedel ödemek isteyen biri; bu konuda sonsuza kadar spekülasyon yapılabilir ."

Alsa alaycı bir kahkaha attı. "Tahmin mi?" Tekrar kıkırdadıktan sonra kendini toparladı , ellerini beline koydu ve gün batımını izlemek için arkasını döndü.

"Bu arada, size şunu da bildirmeliyim ki, bugün fırından dönerken Avignon'dan oldukça önemli bir din adamıyla konuşma ayrıcalığına sahip oldum. Kendini düzgün bir şekilde, hatta dost canlısı biri gibi gösterdi ve Papalık Sarayı'ndaki olaylardan oldukça haberdardı ." Blasi bastonuna dikildi. Çenesini sıkı ve ahırların etrafına bakındı.

"Seni bile tanıyor," diye ekledi.

Tamamen dönmeden önce Blasi onun kolunu kavradı. "Bu din adamı kim ve ona ne söyledin?"

" Canımı acıtıyorsun! Elini çek!" Alsa kolunu ondan çekti ve bluzunu düzeltti.

"Affedersiniz," diye yanıtladı Blasi. "Ben sadece ..."

Alsa homurdandı ve ondan uzaklaştı. Kollarını kavuşturdu ve gün batımının başlangıcına baktı ; gün batımı, sanki gökyüzü aceleyle doğan bir şafakla hareket ediyormuş gibi, o gün toprak üzerinde alışılmadık derecede parlak bir ışık saçıyordu . "Sadece birkaç kelime konuştuk," dedi.

" Düşündükten sonra arkasını dönüp onu süzdü. Gözleri bandajlı bacaklarına takıldı. "Ancak, Saray Mutfağı'ndaki yangın hakkında ona sordum ve sizin tarif ettiğiniz gibi bir anı hatırlayamadı." Gözlerini aradı.

Blasi dudaklarını büzdü ve gözlerini devirdi. "Ya sana yanık izlerimi hatırlamadığımı söylesem , bu yaralarımın yok olmasına mı neden olur? Gerçekten de Alsa, bir kişinin şüphesi veya teyit edememesi, diğerinin suçlu olduğu anlamına gelmez."

Alsa soğuk bir şekilde, "Siz Kardinalsiniz," dedi. " Tanrı'nın gözünde bu tür sonuçların ne anlama geldiğini daha iyi bilmeniz gerekmez mi ?"

Blasi ona sert bir bakış attı. "Evet, yapmalıyım. Ve sana iyileşene kadar nerede olduğumdan bahsetmeni istemediğimi söylemişim ."

Alsa gülümsedi ve omuz silkti. "Ve istediğiniz gibi yapmadım."

"Harika," dedi Blasi kuru bir sesle. "Buradan ayrılabilir miyiz?" Sekerek ilerledi...

Giriş sağladı, ancak Alsa birkaç adım sonra onu kolundan tutarak durdurdu.

"Francois, kesinlikle bilmem gereken bir şey var."

"Nedir?"

"Hem bir din adamı, hatta bir Kardinal olarak, hem de oğlumun hayatta kalan tek amcası olarak, bana doğruyu söylemenizi beklemeliyim."

Blasi iç çekti, bastonuna yaslandı ve ayakkabılarındaki aşınmış yerlere baktı.

Gözlerine bakmadan önce, "Bu nedir?" diye sordu.

"Bu diğer atı nereden aldığınızı söylemişsiniz, tekrar soruyorum?" dedi, sesi meydan okurcasına keskinleşmişti.

"Size saray ahırlarından söylemişim . Yeryüzündeki zamanımız için de aynı soruyu düşünmek zorunda mıyız ?"

Alsae dudaklarını büzdü ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Yapmalıyız." Gözlerini başka yöne çevirdi ve ellerini birleştirdi. Ellerini omuzlarına koyarak, gözlerinin içine baktı. Zoraki bir gülümseme takındı. " Birkaç gün önce demirciyle konuştum ve bana güldü. Atın kalçasında bir sorun olmadığını söyledi ve ayrıca bana 'sıradan bir at değildi' dedi."

Çünkü üzerinde Majestelerinin Kraliyet Muhafızlarına ait olduğu inkar edilemez işaretler vardı . Şimdi sana soruyorum François: Bu nasıl olabilir?"

"Kraliyet Muhafızları mı?" diye sordu Blasi inanmaz bir şekilde. "Atı papalığın ahırlarından temin ettim."

"Bu, Kutsal Makam'ın malıydı." Gözleri birbirine kenetlendi ve Blasi ile Alsae arasında, sanki her biri diğerinin içini görmeye çalışıyormuş gibi, bakışlar alev alev yandı. Bakışlarını ilk kaçıran Alsae oldu.

"Demircinin yanıldığını anladım," dedi. "Yine de bana atı nasıl geri çekilmeye, hücumla geçmeye, yanlardan saldırmaya ve yan yatıp ölü gibi hareketsiz kalmaya zorladığını anlattı . Savaş için eğitilmemiş bir at bu tür emirleri nasıl yerine getirebilir ki ? Ve Kutsal Makam'ın atı neden bu kadar tecrübeli olsun ki?"

Blasi omuz silkti. "Bu silahın başlangıçta savaşta kullanılan bir silahtan gelmiş ve daha sonra Kilise'nin eline geçmiş olması mümkün. Bu meseleyi sonsuza dek çözümsüz olarak ele alabiliriz." "Belki," diye yanıtladı Alsae, hiç de ikna olmamıştı.

Ahırdan ayrılırken Alsae uzaktaki ormanlık alana baktı. "Pekâlâ. Atınızı gün doğarken arayacağız. Çok uzaklara gitmeyecek." Blasi'nin boştaki kalan kolunu tuttu ve onu eve doğru götürdü.

Blasi, "İyi bir at," diye yorum yaptı. "Kendine gelmesi için ona yeterince zaman verin."

Alsae, konudan artık bıkmış gibi görünerek, "İştahın geri geldi mi?" diye sordu.

Blasi, "Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti.

"İşte duymak istediğim şey bu. Tabağınız ağzına kadar dolu, kadehiniz taşacak, hatta taze ekmek bile olacak. Akşam yemeğinden sonra biraz dinlenmelisiniz. Sargılarınızı değiştirmeli ve sizi tekrar saygın bir Kardinal yapmalıyız."

Elini okşadı ve kıkırdadı. "Belki de bizzat Papa olursunuz. Peki o zaman Michael size nasıl hitap edecek?" diye sordu, kıkırdarak. "Kutsal Amcası olarak mı?" Blasi hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Şatoya doğru yavaşça yürüdüler ve oluşan sessizlikte uzaktan gelen bir köpeğin durmak bilmeyen ulumasını duydular. Arkalarında, alacakaranlık kırsal alanı kaplıyordu ve

İnce, geniş bulutların arasından sadece en parlak yıldızlar görünüyordu. Geri kalanlar , gökyüzünü kaplayan gri bir leke tarafından silinmişti. Uğultu devam ediyordu, ürkütücü çağrı ve uğursuz inilti, bir şeylerin ciddi şekilde ters gittiğini, belki de ufukta rüzgarda kanatlar gibi istikrarlı bir şekilde ilerleyen büyük ve korkunç bir şeyin belirdiğini düşündürüyordu .

~*~

Blasi Reims kasabasında inzivaya çekilmişken bile, ıssız Gardiens Manastırı, askerlerin, keşişlerin, şövalyelerin ve atların parçalanmış ve birbirine karışmış kalıntılarıyla dolu , gizemli bir katliamın terk edilmiş savaş alanı gibi görünüyordu . Blasi'nin ikinci Kapı Taşı'nı açmayı başardığı o korkunç geceden beri, yüzlerce adam parçalanmış ve savrulmuş halde yatıyordu; kırık parçaları, manastır kilisesinin uçan heykellerinin onları son bıraktığı yere bırakılmıştı. Dağınık kalıntılar o kadar kapsamlı bir şekilde yatıyordu ki... Rüzgarın kokusunu çoktan yitirdiği, sadece beyazlaşmış kemiklerin, yırtık pırtık giysilerin ve inatçı saç tutamlarının arasından ılık çaldığı, doğanın etkilerine maruz kalmış manastır yamacı, artık tersine çevrilmiş, tepeden aşağıya doğru uzanan bir mezarlık ve tüm insanlık için apaçık bir hakaretti.

Kaptan Bourne'un çamur yığınları, katedralin dış cephesindeki çatlaklardan çoktan aşınmış ve kontrol altına almaya çalıştığı yakıcı iğrençliğin yeterli şekilde havalandırılmasını sağlamıştı . Kilisenin içinde ve sunağının altında, dönen sütunun inlemeleri ve çığlıkları , altı tonluk bir tepe taşının püskürttüğü ölüm dumanıyla bile dinmeden devam ediyordu. Sis, her gece tekrarlanan, tahmin edilebilir ve uhrevi bir gece gibi davranan bir pus Akşamın dağılan sisinden ziyade, bir organizma gibiydi. Alacakaranlıkta, katedralin dışına sinsice sızıp , tepenin üzerine yuvarlanan bir karanlık halısı gibi yayıldı; öyle yoğun bir siyahlık ki, su ve taş yüzeylerindeki tüm parıltıyı ve ışık hüzmelerini yutuyordu. Sis, şafak vakti gelene kadar, her zaman kavrulmuş bir toprak bırakana kadar, yerin üzerinde yakıcı bir şekilde örtülü kaldı. Ölümcül perde her zaman manastırın tepesine doğru çekildi. ve alacakaranlığın bir sonraki belirtisini beklemek üzere katedralin içine çekildi. Sis, gecenin dönüşünden başka bir şey olarak neredeyse tanınmazdı, yine de inatçı bir veba gibi, her geçen akşam daha fazla alanı kaplayarak Fransız kırsalını yavaş yavaş boğuyordu. Ardında, otlar ve çalılar kahverengileşti ve bütün ağaçlar çıplak kaldı, göletler ve dereler iltihaplandı ve yaşayan her şey—insanlardan köpeklere, Sıçanlardan pirelere kadar her şeye karşı karnını sürekli varlığa teslim etmişti. Genel olarak, yanan buhar şeytani bir savunma hattı görevi görüyor, sürekli genişleyen bir hendek oluşturuyordu. Açılan Kapı Taşını korumak için ölüm.

Ancak yoldan sapmış herhangi bir gezgin için sisten daha fazlası vardı. Manastırın

Batı ufku gün ışığının son ışınlarını boğdu ve katedralin yakıcı kıvrımı orman zemininde yuvarlandı; katedral çatısının üst kısımları, kargaların kakofonisi gibi gökyüzüne doğru patlayan bir kaosun yükselişiyle canlandı. Granit heykellerden oluşan girdaplı bir sütun yıldızlara doğru spiral çizerek yükseldi ve bu havai ucube toplandı . Kırsal bölgeleri tarayan, kanatlı iblis sürüleri gibi dolaşan birçok gezgin sürüye dönüştüler. Buldukları her canlıyı yiyerek avlanıyorlardı. Ölümcül sis gibi, her akşam yeni alanları kaplıyor, yerleşim yerlerine giderek daha yakın uçuyor ve Murat, Vic-sur-Cere ve Saint-Flour kasabaları için giderek artan bir tehdit oluşturuyorlardı.

Bu hava yaratıkları gerçek anlamda Groteskler değildi, çünkü her birinin benzediği Grotesklerin bedenleri güneş ışığına maruz kalmaktan çoktan ölmüştü. Heykeller, artık İlkel Damonlar tarafından mesken tutulmuş, yaşayan suretlerinin granit formlarıydı: Açılan Kapı Taşı'ndan kaçmış ruhlar— Eljo'nun gerçek doğasına hiç benzemeyen eterik ve cisimsiz Damonlar. Kayalık formlar , yaratılışının ilk günlerinde Cehenneme atılan Şeytanların cisimleşmiş hallerinden ve ele geçirilmiş taşlardan başka bir şey değildi. Bir zamanlar bu bedenlere sahip olan Eljo , güneş tarafından çoktan katı hale getirilmişti. Ve şimdi sadece Damonlar onlara sahip, ay ışığı altında tek vücut halinde hareket ederek, giderek genişleyen gölgeli topraklarda dehşet saçıyorlar.

Giderek artan sayıda köylü, sinsice yayılan yakıcı sis ve onun meşhur uçan heykellerinden haberdar olup bu büyüyen canavarlardan kaçmanın yollarını bulsa da, çok az köylü cehennemin her şeye kadir ve en ölümcül planlarından kurtulabildi. Büyük Veba, Karadeniz'den yükselen, üç şişkin başı olan ve üç adı bulunan bir ejderha gibiydi: Bubonya, Zatürre ve Septisemi. Üç başlı canavar kara sığana biniyordu ve Fransızlar tarafından Kara Ölüm olarak adlandırılacaktı ve cehennem de onunla birlikte gelecekti.

Gerçekten de şeytanın bir iksiriydi. Asya'nın yüzde altmış altısı ölümün iğrenç kokusu altında yatarken bile, Lucifael'in insan ruhuna olan iştahı henüz tam olarak kabarmamıştı. İnsanın tamamını, sonsuza dek hapsedilmiş olarak istiyordu . Böylece, 1347 yılının Ekim ayının son günlerinde ve büyük bir hasat ayının altında, Kara Ölüm, Santa Godeberta'nın halatlarından, geminin bağlama iplerinden aşağıya ve tüm Avrupa halkına doğru hücum etti. Sadece birkaç gün içinde, Lucifael'in ölümcül karışımı, hareketli Messina limanını boğdu ve zehirli bir deniz meltemi gibi iç bölgelere doğru yayıldı.

Messina şehrini sular altında bıraktıktan sonra, Veba elli mil güneye doğru ilerleyerek Catania kasabasına ulaştı. Kasaba sakinleri hemen bir salgının başladığını fark ederek kasabalarını karantinaya aldılar; ancak salgın hızla yayıldıkça bu önlem çok geç kaldı. Catania, olgun bir kabarcık gibi patlayarak sayısız çuval siyah elma verdi. Ateşli koltuk altlarının altında. Ve Catania şehri yayılan salgına yenik düşerken...

Veba salgını yüzünden Venedik şehri de solgunlaştı, günde altı yüz ceset ortaya çıkıyordu. Venedikli hekimler artan hasta sayısına kendilerini maruz bıraktıkça, on hekimden sekizi zehirli elma filizlendirdi ve onlar da öldü. Kötü bir cadı olan Lucifael'in de etkisiyle, Venedik halkının üçte ikisi öldü ve cesetleri güneşte çürüdü.

Lucifael, Kara Elma Hasadı'na devam ederken, veba, zatürre ve sepsisemi hüküm sürüyordu . Üç uçlu tırnağını saplayarak üç vebasını daha kuzeye, Avrupa'nın güney-orta kıyı şeridine doğru itti. Yakındaki Sardinya adaları ve

Korsika, kötücül dehasıyla kendi içine çöktü ve Messina'ya gelen on iki ticaret gemisinden üçte biri sonunda Cenova limanına yanaştı . Messina'da olduğu gibi, Cenovalı liman yetkilileri de gemilerin Veba taşıdığını aniden fark ettiler ve gemileri yanan oklarla durdurup limandan ayrılmalarını emrettiler.

Mürettebatın hasta hali, Marsilya ve Barselona limanlarına doğru yola koyulmak üzere emre uydu; ancak bunu yapmadan önce, hastalıklı farelerden daha fazlasını halatlarından aşağıya, Ceneviz rıhtımlarına bıraktılar. Sadece birkaç gün içinde, tüm şehir pis kokulu bir mezara dönüştü.

Dağıtılan filonun bir kısmı Marsilya limanına vardığında, yetkililer tüm gemilerin ve kargoların el konulması şartıyla, bulaşmış gemilerin kalmasına izin verdi . Enfekte olmuş denizciler ve fareler şehre yayıldı ve bir aydan kısa bir sürede Diabolus Hastalığı şehri yuttu. Hapishanelerin ve manastırların dar alanlarında yaşayan kurbanlar için, duvarlarla çevrili yapılar , içlerinde ölüm oranı onda sekize , hatta bazılarında tamamen yok olmaya kadar yükselirken, çürümenin kapalı kazanlarına dönüştü. Bir zamanlar hareketli olan Marsilya liman kenti sessizliğe büründü. On beş bin erkek, kadın ve çocuk küle ve toza dönüştü.

1348 yılının başlarında, Kara Veba Filosu'nun son harap kalıntıları Barselona limanlarına sızdı . Marsilya'da olduğu gibi, liman yetkilileri gemilere el koydu ve bulaşmış mürettebatın şehre girmesine izin verdi. Şehirdeki her kilise, istisnasız olarak, bu sürekli yayılmanın kurbanı oldu. Atların çektiği arabalar ve cesetlerle dolu yığınlar. Çoğu kasaba yetkilisi gibi Zaten kendi kara elmalarıyla meşguldüler, sivil düzen ilkel bir kaosa teslim olmuştu. En dikkat çekici örneklerden birinde, dünyanın son saatlerinde olduğuna ikna olmuş yüzlerce Barselonalı, mezarlıklarda toplanarak, Ölüler Günü'nü kutlamak için korkunç kutlamalar ve sarhoş orgilerle eğlendiler. Hep birlikte günah işlediler, öldüler ve korkunç salgından önce ölerken kurtulan daha şanslı akrabalarının mezarlarının üzerinde çürüdüler . Mezarlıklarda yer kalmadığı ve ek kutsal alan açmak için yaşayan rahip olmadığı, hatta enfekte olmuş ölüleri gömmeye istekli çok az insan olduğu için, cesetleri toplayanlar, şişmiş yüklerini sayısız cesedin arasında bırakarak arabalarını okyanusa doğru sürmeye başladılar.

Zaten kıyı şeridinde çarpmış durumdaydı. Her geçen saatte denize daha fazla insan kalıntısı atılıyordu; ve kasabanın akşam iç kesimlerinden gelen esintiler o kadar iğrenç bir hal almıştı ki, gece havasının şöyle bir esintisi bile, başka etkenlerle henüz hastalanmamış olan herkeste şiddetli bir mide bulantısına neden oluyordu. Her yönde, hava, kara ve Deniz, ölçülemez derecede iğrenç bir çürüme ile kaplıydı.

Veba, İtalyan liman kentlerinden iç bölgelere doğru ilerleyerek Pisa, Roma ve Napoli gibi büyük şehirleri tamamen harap etti. Yerel halkın çoğu, bunun sorumlusunun İncil'deki korkunç kehanetler olduğuna, Tanrı'nın onlara kızgın olduğuna inanıyordu. Daha bilgili olanlar ise, bir yıl önce meydana gelen ve Venedik'ten Napoli'ye kadar İtalyan yarımadasının tamamını kapsayan unutulmaz bir sarsıntı olan şiddetli bir depremin mevcut salgının sorumlusu olduğunu tahmin ediyordu. İnanışlarına göre , bu depremin ardından zehirli buharlar yeryüzünden yükselerek topraklara yayıldı ve deriye emildi. Sonuç olarak, birçok şehir sakini terlemeye veya gözeneklerin ve derinin açılmasına neden olan ağır işlerden kaçınırken, diğerleri de sözde ölümcül buharları dışarıda tutmak için kendilerini idrarla kapladı . Şehirlerden ve kasabalardan kaçmayanların çoğu , sokakları dolduran yüzlerce cesetle temastan kaçınarak evlerinde kaldı. Dışarı çıkmaya cesaret edenler ise başlarını tamamen örtüp, gözlerinin etrafında sadece ince bir bez parçası bırakarak çıktılar . Yüzlerini çiçek ve baharat buketleriyle örtterek, üzerini süzdüler.

Çürüyen et dumanları ve tüm bölgeyi saran her yerde mevcut bulaşıcı hastalığı savuşturma yönündeki nafil bir girişimle .

İnsanlar bulaşmış kıyı kentlerinden akın akın kaçarken ve kitlesel iç bölgelere göç yaşanırken, veba Avrupa'nın daha da derinlerine yayıldı. Bu canavar Milano'ya girdiğinde, sakinleri enfekte olanları tespit etmek için aceleyle harekete geçti, tüm aileleri evlerine hapsetti ve ateşe verdi. Şehir yetkilileri şehri hemen karantina altına alsa da , Milano da bu felakete yenik düştü.

Floransa'da, şehir yetkilileri, kilise çanlarının monoton sesini susturan bir yönetmeliği uygulamaktan başka çare bulamadılar. Cenaze törenlerine katılanların sayısına katı sınırlar koydular ve her bir defin için sadece iki ziyaretçiye izin vererek, mezarlıklardaki çok sayıda kazıcı ekibinin yeterli hareket alanı bulmasını sağladılar. Enfeksiyon yayıldıkça ve ölümler mezarlıkları istila ettikçe, şehir hendek gömme yöntemine yöneldi. Mezarlıklar, dağınık toprak katmanları arasına üç veya daha fazla ceset üst üste koydular.

Belki de kazıcılar zamanı en iyi şekilde takip edenlerdi; programlarını gömdükleri cesetlerin sayılarıyla işaretliyorlardı. Birkaç işçi hendeklerdeki cesetleri örterken, diğerleri de aynı işi yapıyordu.

Kazı çalışmaları, giderek uzayan hendeklerin uçlarını genişletti. Haftalarca, Ölüm Geçit Töreni, saatin güvenilir işleyişi gibi devam etti. Her geçen saatte, onar yirmi cesetten oluşan arabalar mezarlık hendeklerine getirildi. Sonuç olarak, Floransa'nın en işlek yolları, Ölüm Hendeklerine çıkan, geçilmez kuru çamur izlerine dönüştü .

Kısa süre sonra Marsilya, Arles ve ardından Papalık Sarayı'na ve Kutsal Makam'ın merkezine ev sahipliği yapan Avignon da düştü. Kırk sekiz bin kişilik yoğun nüfusuyla surların içinde yaşayan Avignon, diğer şehirlerden daha hızlı bir şekilde çöktü. Kıyamet vaizleri sokakları doldurmuş, herkesin tövbe etmesi için bağıryorlardı. Görünüşte kaçınılmaz bir kötülüğe sapkın bir şekilde sarılan bu vaizlerin çoğu, sokak köşelerini dini iddialarla donatarak, insanlığın sonu hakkındaki hikâyelerini ve kehanetlerini paylaşmak için kişisel kürsülerine dönüştürdüler . Kalabalıkları ve hastaları gürleyen vaazlarına tanık olmaları için çağırdılar ve böylece kehanetleri kendi kendini gerçekleştirdi; en yüksek sesle konuşanlar kara elmalar yetiştirdi ve sustu.

Birkaç ay gibi kısa bir süre içinde ve günde dört yüz ölüm oranıyla Avignon, nüfusunun yarısını toprağa teslim etti. Sokak köşelerinden bağırarak kıyamet vaizleri gibi, şehrin sakinlerinin çoğu Tanrı'nın gazabının üzerlerine indiğinden , Büyük Veba'nın Babil yaşam tarzları, sefahatleri ve günahları için ilahi bir ceza olduğundan emindi. Dua ettiler, söz verdiler ve yalvardılar,

Ancak yine de ölü sayısı artmaya devam etti. Çaresiz kalan Papa Clement, kutsanmış yağın serpererek tüm Rhone Nehri'ni kutsal toprak ilan etti ve böylece, devasa bir nehir artık uygun ve kutsal bir defin yeri haline gelince, Avignon'daki mezar kazıcılar veba kurbanlarını Saint Benezet Köprüsü'nün ortasına taşıyıp denize attılar .

Lucifael'in şeytani karışımı Kutsal Makam'ın kalbini de paramparça etti ve dokuz Kardinal ile Avignon'un rahiplerinin yarısı mezara girdi. Ancak, Veba, yeryüzündeki atanmış Kutsal Babalarının canını alamadı; Papa Clement, gizlice atadığı muhafız ve doktorlardan oluşan meclisi tarafından korunarak, karanlığın örtüsü altında Papalık Sarayı'ndan kaçtı . Saraya tutunan ölmekte olan ileri gelenler ve hasta soylular... Kapılara gelip Clement'in papalık affını ve son ayinlerini talep edenler, onun birkaç gün önce şehri terk ettiğinden habersizdi . Ve kaçtığını keşfettiklerinde, kuzeydeki Valence şehrine yerleştiği söylendi, ancak gerçekte Clement Kendini daha uzak ve تنها bir dağ köyü olan Grenoble'a kapattı, iki sürekli yanan şöminenin arasına ve Guy deChauliac önderliğindeki seçkin doktorlardan oluşan bir çevreye yerleşti . Papalık içinde sır saklama yeteneğinin yanı sıra, yetenekli bir doktordu.

Clement'in kişisel gözdesi ve doktoru olan, Clement'i ve birkaç Kardinalini düzenli olarak tedavi eden usta bir Fransız hekim . Clement, acil ihtiyaçları karşılandıktan sonra, Papa'nın emirlerini uygulamak için Papalık Sarayı'nda kalan Kardinal Firmus'a yazışmalar yoluyla Kutsal Makamı uzaktan yönetti .

1348 yılında bahar mevsimsiz bir şekilde erken geldi ve kavurucu bir yaz ile birlikte ölüm dalgası başladı. Paris hızla Kara Veba'ya teslim oldu, günde sekiz yüzden fazla ceset çıktı ve yaklaşık on mil yarıçapındaki havayı amansız bir kokuyla kirletti. Papa Clement gibi Kral Philip de saklandı ve gerçek yerini yalnızca en yakın birkaç arkadaşına açıkladı. O sırada Kraliyet Muhafızlarının yeni birliklerinin başında olan Yüzbaşı Bourne da bunlardan biriydi. Guy deChauliac Papalık Sarayı ve papalık kademelerinde son derece güvenilir biri olduğu gibi, Bourne da Kral Philip'in monarşisinin saray duvarları içinde güvenilir biriydi.

Paris'in çöküşünün ardından, Fransa'nın büyük şehirleri Lyon, Bordeaux, Orleans ve Reims de aynı şekilde çöktü ve onlarla birlikte kraliyet aileleri ve liderlikleri de yıkıldı. Kralın vasalları ve soyluların tüm nesilleri toplu mezarlarda yığınlar halinde yatıyordu ve yoksul hizmetkarları yol kenarlarında çürümeye bırakılmıştı. Ne sokaklar ne de nehirler cesetlerden temizdi ve her türlü insansız tekne su yollarında amaçsızca sürükleniyordu. Özellikle şiddetli yağmurlardan sonra, yüzlerce şişmiş ceset nehirlerden ve derelerden aşağı sürükleniyor, cesetler o kadar sık birbirine dolanıyordu ki yüzen et adaları oluşturuyordu. Ölüm haleleri gibi, beyaz köpük halkaları kararmış yığınların etrafını sarmıştı ve bu ceset sallarının çoğunun üzerinde uzun bacaklı beyaz kuşlar uçarak gagalarını bol miktardaki cesede doğru şakırdıyordu. Kötü kokulu filoların sağladığı böcekler. Ölüm, istikrarlı bir şekilde yayılmak için birçok yöntem kullandı.

Bordeaux kasabası yakınlarında, işlek Duguate Köprüsü'nün dar aralıklı sütunları, insanların, koyunların, öküzlerin ve atların suyla ıslanmış kalıntılarını ayaklarına toplayan bir ceset ağı gibi duruyordu. Köprüyü geçmeye cesaret eden yolcuların gözleri, aşağıdaki kaynayan köpüğün dumanlarıyla yanmış, yere bakıyordu. Köprüye yaklaşan hayvanların çoğu, zorla sürüklenmekten korkarak nehri geçmeye direnir, birçoğu da köprünün karşı tarafına ulaşmadan duvarın yukarı tarafındaki bariyerin üzerinden atlayıp , aşağıdaki kaynayan pislige bulaşıyor ve köpüğün yakıtı haline geliyordu. Yollar ve nehirler, kasabalar ve şehirler, krallar ve krallıklar— dünya ölüyordu. Çürüyen ve yükselen dumanlarından, en yüksek gökler bile kokuyordu.

Lucifael ise tüm bu yaptıklarına kahkahalarla gülüyordu.

[Bölüm 11 Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~